

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY

SZÁRAZ ÁGON

*Napi dolgok sokasága
elvégezve,
még több
a korán leszakadó estében
muszájból, bosszúsan
elodázva,
de hát
holnap is nap,
viaskodhatsz
tovább
az idővel,
a dolgokkal,
önmagaddal,
most
sutba minden gonddal,
elköltve az esztendő
utolsó vacsorája,
lehet, kell
ötven éve választott pároddal
tétlenül
ücsörögni,
bámulni
az ernyőképen villódzó
tarkaságot,
ahogy
millió mások
szerte az országban,
a nagyvilágban
milliárdok,
akiknek
ez,
a látvány
színpompás gyönyöre*

*adagoltatik
kifogyhatatlan bőségben,
hogy a kiprovokált kézben elkábulva
alkalmuk ne legyen
ráeszmélni
az egykedvűen sorjázó mindennapok
sivár valóságára,
hm,
a cukormázzal édesített álmvilág
csábítása
mindig
veszedelmes precizitással üzemelt,
de
talán
soha ennyire
fortélyosan,
céltudatosan,
sikeresen,
a riadtan felhorkanó
ösztön és értelem
sugallatára figyelve
te is
hiába próbálsz
ellenállni,
óhatatlanul
meginog, leomlik
szomorú igazságod,
ami
pillanatnyi
hulltában is
felhördül, ordít,
jaj az embernek,
futószalagon gyártott
kerge ideák
hamis fénykorában
elvakulva,
meg-va-kít-tat-va,
önvesztébe lohol,*

az évekre, hónapokra,
 hetekre, napokra, órákra
 darabolt, mégis
 elbitorolhatatlan idő
 varjúszárnyas
 suhogása
 senkit sem nyugtalanít,
 így,
 a létutáni titkok odújához
 egészen közel
 téged is csak
     a kettőtökre szabott magány
     holtigvaló bizonyossága,
 mert hiába lélegzik
 sokadik éve
 hat lélek
 házad födele alatt,
     ti ketten a pároddal
     a fiad, a menyed
     és az unokák,
 ha csupán a fedél közös
 fejetek fölött,
 ha ők, az utódok
 a különszobában,
     ami persze
     dukál,
 külön világot
 teremtettek,
 amelyben
 a betelhetetlen bírvágy
 nap mint nap
 frontálisan ütközik
 a józan megfontolás
 első parancsolatával,
 ami
 kőbe vésve
 hirdeti,
     saját

vágyak, igények
 kielégítése
 mások rovására
 bűn,

 és
 hiába, hiába,
 ezer évek óta
 leköpvé, kijátszva,
 a jelenvaló dőre zsongásában
 még inkább
 csordák patái alá vetve
 a tilalom szentsége,
 hogy nyálkás gyalázatban
     megdicsőülve
 mámoros, diadalmas
 tort ülhessenek
 az emberi önvaló
 elszabadultan dühöngő
     negatív energiái,
 félni kell,
 kellene,
 de mi értelme,
 ha szitokszóvá aljasítva mind
 a lélek tisztaságát vigyázó
 intelmek,
 ha tisztább az ebek
 okos tekintete,
 mint a butaságára büszke emberé,
 ha a jelenvaló kérges felszíne alá
 röhögések sortüzeinek áldozataként
 hulló jövő
 látása, felmutatása
     nagyobb bűnnek
     neveztetik,
 mint a gyilkosoké,
 akik
 kedvük szerint való törvényt szabva

uralkodnak
mindenek fölött,
te már
itt a portán
sem
rendelkezel
saját jogon
szabadon,
utadba áll
a fiad, a menyed
idegen igénye,
ami
kész kiirtani
a kezdeddel, szereteteddel, szorgalmaddal
teremtett
szépet és jót,
istenem,
a felséges kajszit,
a pirospozsgás almát,
a körtét, a szilvát
adakozó kedvűen termő fákat is,
mert kell a hely
tujasornak,
egyéb terméketlen
díszességnek,
ami persze mind
kedves látvány,
de öncélúan
mihaszna,
mennyre más,
szebb, vigasztalóbb
az önlényege gyümölcsét
tele marokkal kínáló
kajszit, alma, körte, szilva,
hiába, hiába,
búcsút venni kényszerültél tőlük
sírva,

mikor a fiad
fűrészszel felfegyverkezve
megindult ellenük,
odaállva a kajszit elé
kibukott szádból kérlelőn a szó,
legalább ennek
az egyetlennek
kegyelmezz meg,
együtt nőttetek fel,
szeretted, etted,
amit adott,
hát
nem ölheted meg,
beszélhettél,
minden szavad
semmibe hullt,
fiad a fűrészszel
közelebb lépett,
nem indulatosan, inkább
egykedvűen
félre taszított,
berántotta a gépet, felpörgette
fülsiketítően zajosra,
és máris nekieresztette
a mit sem sejtő kajszit tövének,
istenem,
hogyan megrémült szegény,
ágait megrázta a rettenet,
nem bírtad
végignézni
az ártatlanul halálra ítélt
kínját,
magad is
megrettenve
elfordultál,
teljes rútválójában érzékelve
a megduplázott
tragédiát,

*fiad kezének erejét, ahogy
 odébb taszít,
 a falánk fűrész sivítésát, ahogy
 belemar
 az élő fa törzsébe,
 mind a kettő
 letaglózott,
 alig maradt jártányi erőd
 elvonszolni magadat
 a kettős merénylet helyszínéről,
 hátul, a fásszín küszöbén
 mélyen ölbe ejtett fejjel ülve
 rádöbbszél,
 a kajszii kivégzésének fájdalma
 mintha feloldódna
 a kibuggyanó, arcod ráncaiban
 alácsorduló
 könnyekben,
 a másik,
 a félretaszítotttság kínja
 nem,
 az nemcsak
 megérintett,
 az
 feldúlta
 elméd minden zugát,
 összetörte a lélek
 hetvenöt esztendő során
 oly sok zaklatottság elviselésében
 megedződött
 nyugalmát,
 a fortyogó belső káosz sűrűjéből
 kígyóként tekeregve
 felbukkant, torkodra fonódott,
 azóta is fojtogat
 a gondolat,
 a történetek után
 mire számíthatsz,*

*ha már
 nem számíthat,
 ha saját fiad
 azzal a mozdulattal így
 semmibe vett,
 ó, istenem,
 ez is halál,
 hiába létezel
 még,
 teszed naponta, amit kell,
 a fizikai létezés
 kevesebb az élet csodájánál,
 ha a testi önvaló mélyén
 a nincs ürességében
 száraz ágon dermedezik
 a tudat,
 mint elárvult madár
 a kajszii korhadó halmán,
 amivel a fiad
 nem törődik,
 te pedig
 képtelen vagy
 kegyeletsértően feldarabolva
 tűzben eltemetni,
 mit tehetsz,
 menekülj hozzá, öleld pillantással
 párodat,
 aki ötven éve
 egy veled,
 most és ezután
 már csak órá számíthatsz,
 valahányszor odakint
 a gőgös győztesek petárdái
 durrognak,
 hogy szíven találják
 a jövőt.*